

Ljubljanski zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. malega srpana 1890.

Leto X.

Ponôčna pótnica.

Balada po národnem motivu.

Po nebu ščip plava.
Šumí, šumí Drava . . .
»Prepélji, brodník, me takój!
Oh, méni mudí se;
Še predno zdaní se,
Mi daleč je priti nocój.«

Po nebu ščip plava,
Šumí, šumí Drava . . .
Čez reko čoln črni letí;
A pótnica pózna,
Orjaška in grózna
Z brodníkom v njem tiho sedí.

»Obráz — kost in koža,
Tvoj stas — kost in koža . . .
Mrtvášk iz úst diše ti puh!
Pod čélom prikrita
Dva óglja gorita . . .
Živ človek si, ali si duh?«

»Káj znoj si otiraš?
Káj v mé se oziraš?
Naprèj, naprèj tiraj svoj čoln! . . .«
In žena vzravná se,
Glej, véča se, ráse:
Ves čoln že je skoro je poln.

Po nebu ščip plava,
Šumí, šumí Drava . . .
Pri bregu! Čoln búti na kráj . . .
»Kdo tujka si grózna?
O, pótnica pózna!
Brodníno odštèj mi sedáj!«

»Za máno smrt bleđa,
Puščóba in beđa,
Strah, stok in drgèt pred menoí!
Kdo tvoja sem drúga?
Imé mi je — Kúga!
Nocój grem na dèsni breg tvoj.

»V dom vsak se odpravim,
Ljudí vse podavim . . .
A tebi naj milost storím!
Ne boš čul vpíjóčih
In gledal ne mróčih —
Zdaj prvega tébe vmorím!«

A. Aškerc.

